

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.I.20.786/2015/4. szám

A Szegedi Ítéltábla a Kardos, Pető és Törőcsik Társai Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Törőcsik Tamás ügyvéd) által képviselt **felperes neve (címe)** szám alatti lakos felperesnek – a dr. Tomor Attila ügyvéd által képviselt **alperes neve(címe)** szám alatti lakos alperes ellen kölcsönösszeg megfizetése iránt indított perében a Szegedi Törvényszék 2015. április 13. napján kelt 7.P.22.112/2014/11. számú közbenső ítélete ellen az alperes részéről 12. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

K Ö Z B E N S Ő Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét **helybenhagyja.**

Kötelezi az alperest, 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 10.000,- (Tízezer) Ft másodfokú eljárási költséget.

A közbenső ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

A peres felek a ("**B**") Kft. üzletrésznének tulajdonosai, üzlettársak voltak, a felperes egy időszakban a kft. ügyvezetője is volt. Köztük bizalmas viszony állt fenn. A társaság működtetését a peres felek többek között úgy oldották meg, hogy a kft. a peres felek, mint tagok részére kölcsönöket folyósított, melyekből különböző építési kivitelezési projekteket finanszíroztak, majd az egyes projektek befejezését követően egymás között elszámolást készítettek és az eredményből, újabb társasági kölcsönből, vagy az időközben kifizetett osztalékból a korábban felvett társasági kölcsöntartozásaikat fizették vissza elsődlegesen.

A felperes 2007. augusztus 15-én lakossági bankszámlájáról 40 millió, majd a következő napon további 1 millió forintot utalt át az alperes bankszámlájára, a közlemény rovatban mindkét alkalommal „kölcsön” került jogcímként feltüntetésre.

Az alperes az összegek kézhezvételét követően azokat haladéktalanul továbbutalta a ("**B**") Kft. bankszámlájára.

Mivel a kölcsönt nem fizette vissza, a felperes jogi képviselő útján 2010. július 21-én írásban felszólította a teljesítésre.

Az alperes másnap kelt válaszában tájékoztatta, hogy a „követelés egyeztetése céljából” felvette a kapcsolatot a felperessel, amit a későbbiekben megismétel.

Miután ez elmaradt, a felperes 2010. október 29-én és 2014. január 29-én is felszólította a tartozás rendezésére.

Az alperes 2014. február 3-i levelében vitatta a tartozás fennálltát.

A felperes keresetében 41 millió forint tőke és járulékai megfizetésére kérte kötelezni az alperest kölcsön jogcímén. Másodlagosan – a későbbiekben – jogalap nélküli gazdagodásra hivatkozott. Álláspontja szerint a kölcsönszerződés a felek között szóban jött létre, melyet alátámaszt az átutalás közlemény rovata is, teljesítés ugyanakkor – az alperes részéről nem történt.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Tagadta, hogy kölcsönszerződést kötöttek volna. Utalt a társaság és a peres felek között kialakult elszámolási rendre, arra hivatkozott, hogy 2007. augusztus 15-i befizetései a felperes által levezetett elszámoláshoz kapcsolódnak. Kifejtette, amennyiben pénzre lett volna szüksége, a társaságtól is vehetett volna fel kölcsönt, illetve magán- és értékpapírszámláján is olyan likvid pénzügyi eszközök álltak rendelkezésre, amelyek indokolatlanná tették a kölcsön felvételét. A másodlagos jogcím kapcsán meg nem engedett keresetváltoztatásra hivatkozott. Ezen túlmenően beszámítási kifogást terjesztett elő.

A felperes a beszámítási kifogás elutasítását kérte elévülésre hivatkozva, ugyanakkor kiemelte, ezen összegeket az alperes a **(város neve)**-i Járásbíróság előtt folyó perben ingatlan vételáraként tüntette fel és akként kérte értékelni.

Az elsőfokú bíróság közbenső ítéletével megállapította, hogy a felperes marasztalási keresetének jogalapja fennáll. Határozatának indoklásában elsődlegesen rögzítette, hogy a jogvita elbírálására az 1959. évi IV. törvény rendelkezései az irányadók (régí Ptk.). E jogszabály 523. §-a értelmében a kölcsönszerződés egy olyan konszenzuson alapuló jogügylet, melynek létrejöttéhez elegendő a felek kölcsönös és egybehangzó akaratkifejezése, amely ráutaló magatartással és szóban is létrejöhet. A **(B)** Kft. számlakivonata alapján megállapította, hogy azon ugyan a tartozás teljesítéséhez elegendő pénzeszköz rendelkezésre állt, amit azonban az alperes nem vett igénybe. Az egyéb likvid pénzeszközök felhasználhatóságát annyiban kétségesnek találta, hogy az államkötvények, kincstárjegyek visszaváltása a futamidő lejártá előtt gazdaságilag indokolatlan, és technikailag is viszonylag hosszabb időtartamot igényel. Kiemelte, az alperes által hivatkozott felperesi elszámolásban 40 millió, illetve 41 millió forint nem szerepel, az egyetlen projekt elszámolásból sem vezethető le. Súlyval vette figyelembe azt a körülményt, hogy az alperes a bankszámlakivonat birtokában, a jogcímkód ismeretében egészen a fizetési felszólításokig nem tiltakozott a kölcsönnyújtás ellen, azt nem vitatta, így ráutaló magatartásával mintegy elfogadta annak tényét. Egyebekben kifejtette, a kölcsönszerződés visszafizetésének határidejét ugyan nem határozták meg, de a felperes a teljesítésre történő felhívással azt lejárttá, esedékessé tette. Az alperes védekezése kapcsán rámutatott, a jogcím megváltoztatása nem minősül keresetváltoztatásnak, így meg nem engedett keresetváltoztatás a per során nem történt.

A közbenső ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amely annak hatályon kívül helyezésére irányult. Álláspontja szerint iratellenes az elsőfokú bíróság határozata tekintetben, hogy bár a kft. számlaegyenlegén a fizetési kötelezettséget fedező pénzeszköz rendelkezésre állt, azonban azt az alperes nem vette igénybe. Ugyanakkor a perben semmilyen irat nem támasztja alá azt a megállapítást, hogy az alperesnek 2007 nyarán esedékessé vált fizetési kötelezettsége állt volna fenn a **(B)** Kft.-vel szemben. Véleménye szerint sem az alperes és a társaság jogviszonyában, sem a társaság gazdasági irányítása körében nem bírt volna racionalitással, hogy az alperes kölcsön folyósítását kérje a társaságtól, majd ezt azonnal vissza is fizesse a részére, a cég pénzforgalmi számlakivonatai viszont igazolják, hogy jelentős likvid források álltak a rendelkezésre. Hangsúlyozta, bizonyította az elsőfokú eljárás során, hogy ebben az időszakban jelentős államkötvény, illetve kincstárjegy portfólióval rendelkezett. Kérte figyelmen kívül hagyni a felperes átutalásának jogcím megjelölését arra hivatkozással, hogy azt ő befolyásolni nem tudta. Végül

kiemelte, az elsőfokú bíróság a felperes kézírásával készült elszámolási tábla adataira vonatkozó bizonyítás lefolytatásával meggyőződhetett volna arról, hogy a felperes teljesítései beilleszthetők az elszámolási rendszerbe.

Fellebbezésének kiegészítésében előadta, nem lett volna életszerű indoka a felperestől kölcsönt kérni azért, hogy visszafizesse a társaság felé fennálló kölcsöntartozás harmadát, majd ugyanezen a napon felvegyen a kft-től közel ekkora összeget annak ellenére, hogy visszafizetési kötelezettsége nem áll fenn. Hangsúlyozta, az elsőfokú eljárás során benyújtott tagi kölcsön táblázatból egyértelműen megállapítható, hogy az alperes terhére üzletrésének arányához képest lényegesen magasabb összegű kölcsönállomány került kiírásra. A felperes által becsatolt elszámolások ugyancsak alátámasztják azt, hogy a társaság részéről nyilvántartott kölcsönök, amelyek a projekt megvalósítását szolgálták, bizonyos esetekben eltértek a társaságon belüli tulajdoni arányoktól, amit csak úgy lehetett korrekt módon rendezni, hogy a visszafizetés során a felek egymás között rendezték az eltérésből eredő aránytalanságokat. Így a megalapozott döntéshez – a bonyolult elszámolási viszonyból következően – vizsgálni kell a ("B") Kft. perbeli időszakban folyó projektjeit, számlamozgását, a társaságon belüli vagyoni arányokat.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helyes indokai szerinti helybenhagyását kérte. Hangsúlyozta, a társaság likviditása irreleváns az ügy eldöntése szempontjából, a perben csak a peres felek mint magánszemélyek közötti kölcsönügylet képezi a jogvita tárgyát.

A fellebbezés **alaptalan.**

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen, a bizonyítékok okszerű mérlegelésével állapította meg, kifejtett érvei is helytállóak.

A fellebbezés kapcsán az ítéletábra az alábbiakat emeli ki:

Ahogy az elsőfokú bíróság is helyesen megállapította, a régi Ptk. 523. § (1) bekezdésében szabályozott kölcsönszerződés alapján a hitelező jellemző szolgáltatása a kölcsön rendelkezésre bocsátása, mellyel tulajdonjogának valamennyi részjogosultsága a pénzen, mint helyettesítő dolgon megszűnik, azt az adós a szerződés tartalmától függően saját céljaira használja fel, majd a futamidő lejártával köteles ugyanolyan összeget a hitelező részére visszaadni. Ha a felek ezekben a feltételekben egyező akaratnyilatkozattal megállapodnak, a kölcsönszerződés létrejön, mivel az ún. konszenzuál jogügylet (hasonlóan: eBDT 2015. 3362. számú döntés).

A perbeli esetben a felperes bizonyítási kötelezettségének az átutalások megtörténtének igazolásával és a közlemény rovatban feltüntetett jogcím megjelölésével eleget tett. Az alperes ugyanakkor az érintett összegek átvételét nem tette vitássá. Ezért a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján az ő kötelezettsége lett volna annak bizonyítása, hogy a visszafizetési kötelezettsége nem állt fenn akár azért, mert eltérően állapodtak meg, akár azért, mert azt teljesítette. Bizonyítási kötelezettségének azonban nem tudott eleget tenni. Helytállóan, a Pp. 206. § (1) bekezdésének megfelelően mérlegelte az elsőfokú bíróság egyebek mellett azt a körülményt is, hogy a közlemény rovatban szereplő jogcím megjelölés ellenére az alperes az átutalást követő hosszabb időn keresztül annak a jogcímét nem vitatta, a pénzüsszeget a felperesnek – az utóbb állított téves jogcím megjelölésre hivatkozással – nem küldte vissza.

A fellebbezésben állítottakkal szemben nem iratellenes az elsőfokú bíróság közbenső ítélete annak megállapítása tekintetében sem, hogy az alperes nem vette igénybe azt a lehetőséget, hogy a kft. neki kölcsönt nyújtson. Megjegyzi az ítéletábra, a jogorvoslati kérelem indoklása is tartalmazza, hogy semmilyen racionalitással nem bírt volna, ha az alperes kölcsönt igényel a társaságtól, majd a

folyósított összeget azonnal vissza is fizeti a részére (fellebbezés 2. oldal 2. bekezdés). Tényszerűen az alperes a fellebbezésében sem igazolta, hogy ilyen igénnyel a társaság felé élt volna.

Szintén helytállóan mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy a ("**B**") Kft. anyagi helyzete, illetve likviditása jelen pernek nem tárgya, így az ügy eldöntése szempontjából irreleváns. Ugyancsak érdektelen az ügy eldöntése szempontjából az a körülmény, hogy az alperesnek milyen fizetési kötelezettsége állt fenn a ("**B**") Kft.-vel szemben, figyelemmel arra, hogy – saját előadása szerint is – a kölcsönkapott összeget továbbutalta a társaság felé. Önmagában az a körülmény, hogy az alperes esetlegesen jelentős államkötvény, illetve kincstárjegy portfólióval rendelkezett, nem zárja ki, hogy a felperestől a keresettel érvényesített összeget kölcsönként felvette volna. Ekörben az ítéletábla osztja az elsőfokú bíróság azon álláspontját, miszerint gazdasági racionalitás indokolhatta, hogy az alperes készpénzigényét ne értékpapírai értékesítéséből, hanem a felperestől kapott kölcsönből fedezze. A visszafizetési kötelezettség szempontjából pedig közömbös, hogy azt az adós milyen célra vette fel, ez csupán a szerződéskötés motívuma.

A kifejtettakra tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező alperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a felperes másodfokú eljárásbeli jogi képviselőével felmerült költségét, amelyet az ítéltábla a kifejtett munkával arányosan, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) bekezdése, valamint a 4/2009. (XII. 14.) PK vélemény II.1. pontjában foglaltak figyelembe vételével állapított meg.

S z e g e d, 2016. január hó 15. napján

Dr. Kiss Gabriella . Bálint Attila . Bánfalvi-Bottyán Csilla
a tanács elnöke előadó bíró táblabíró